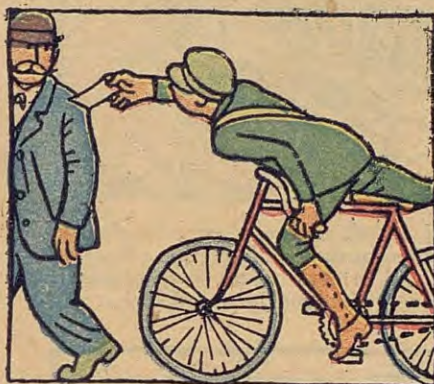

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

El mareig del senyor Canons

per APA

Tot just el senyor Canons arribava a casa seva que ve't aquí que li donen un telefonema en el qual el requerien des de Palma de Mallorca per un negoci importantíssim. El senyor Canons no s'hi pensà gens.

Malgrat que el mareig de mar li feia molta basarda, el senyor Canons es comprà un *mareigifug* i es posà a fer desseguida la maleta. En aquell moment entrava la veïna portant-li un remei segur contra el mareig.

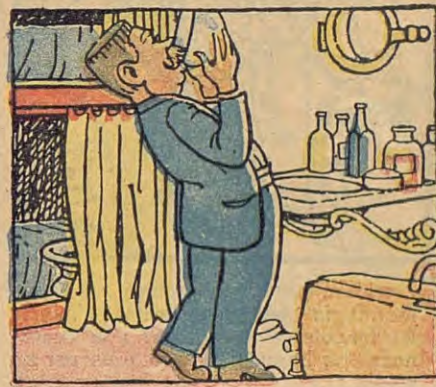
— Vinga! — digué el senyor Canons, — no vindrà d'un. — Just aleshores enterada la portera del viatge marítim del senyo: Canons cuita a oferir-li el millor dels preparats contra el mareig: unes pols meravelloses.

Ja es posava en camí del port el senyor Canons, que encara tingué temps la bogadera de fer-li a mà l'oli de marcòlic que hom diu que fa miracles en favor de la gent més marejada.

A bord, el senyor Canons féu coneixença amb un asturià avesadíssim a viatjar per mar, qui li féu present del *bàlsem sublim*, contra el mareig, el qual guarí, segons conten les cròniques, al mateix Cristòfor Colomb.

Abans d'arrencar el vaixell, el senyor Canons cuita a beure's tots els remeis, a fi d'assegurar-se ben bé contra el mareig, i sense voler saber quin dels sis remeis seria el millor. Lo essencial pel senyor Canons era assegurar-se contra el mareig.

I, és clar, l'home es marejà més que si hagués viatjat fins a la lluna amb mala mar. Ho tregué tot, fins els caixals, fins els mitjons i les tripes. Per manera que en arribar a Palma...

...l'infeic semblava desenterrat. La gent se n'estranyava, però quan el senyor Canons s'explicava tothom ho comprenia.

I el senyor Canons deia: — Ara, en tornar, ho faré al revés; em pendré set o vuit remeis per produir el mareig... De totes les coses, hom n'ha de fer l'aprenentatge...

La tranquil·litat d'un lladregot

per IVORI

Un argenter — veritable artista — havia fet una corona admirable. Fina­ment cisellada i plena de pedres pre­cioses, era una meravellosa obra d'art.

Un rodamón que, en passar pel car­rer, veié per la finestra entreoberta la preciosa joia, en senti tal cobejança, que decidí fer-se-la seva.

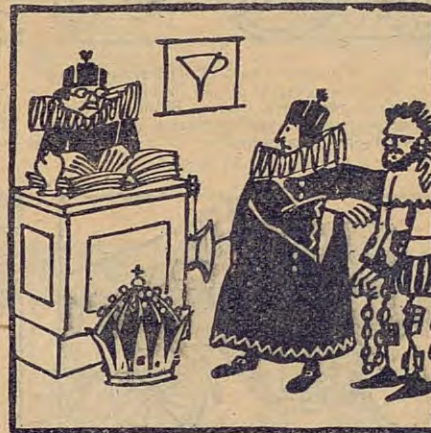
I aprofitant una distracció de l'ar­gender, posà mà a la corona i fugí amb ella. L'orfebre se'n donà compte a temps i corregué darrera el lladre...

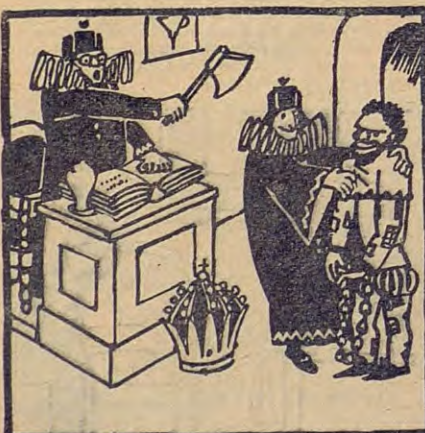
...cridant que hom el deturés. El rodamón fugia com un esperitat i s'hauria fet fonedis, si en tombar una cantonada, no hagués sigut fet pres per un soldat.

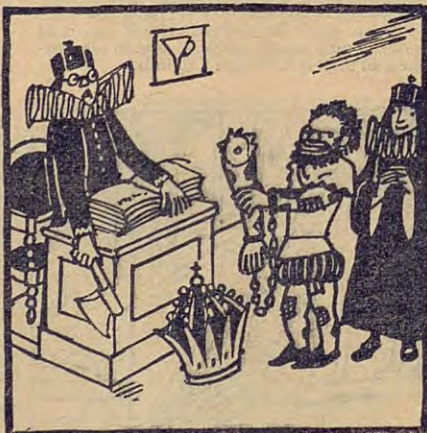
En presència del jutge, aquest con­ultà el voluminós llibre de les lleis del país i declarà que per tal fet mereixia la pena de mort. El lladre protestà...

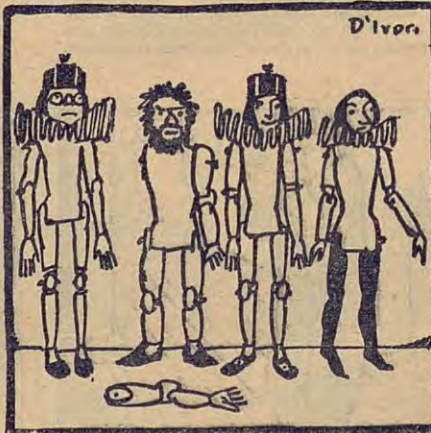
...i demanà que se li concedís un de­fensor. El que li tocà en sort era tan aixirerit i tan eloqüent, que gairebé provà que el lladregot es mereixia un premi.

No descendí a tant el jutge ferreny, però manifestà que la pena capital podia ésser commutada per una de menys greu. La de tallar el braç que havia comès el lladronici.

— Us hi aveniu? — exclamà. — Sí — digué, somrient, el rodamón. I zàssss! El braç fou tallat immediatament i el lladre restà tranquil com si res i amb un mig-riure a flor de llavi.

No estranyin massa els llegidors tanta frescor per part del castigat. M'havia descuidat de dir que tot això pas­sava en el deliciós i encisant país dels ninfots de fusta!

De com un noi ben xafat
pot ser altra volta inflat

per CORNET

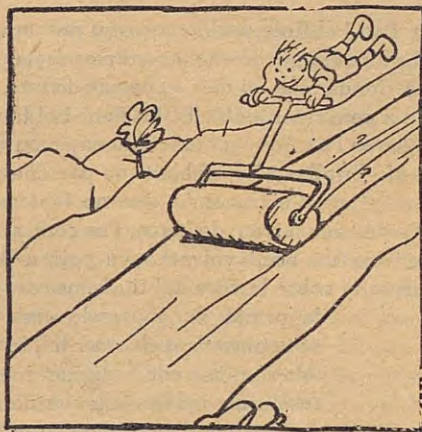
El noi veia que per la carretera feien córrer una rotllana pesada destinada a aixafar la grava que hom posava per tal d'arreglar la ruta.

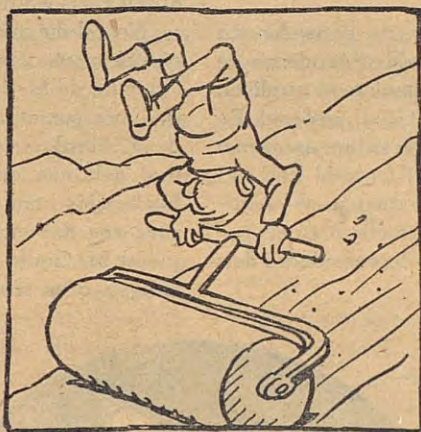
I heu's aquí que a l'hora del descans dels operaris, es digué: — Es veu ben bé que és cosa facil fer rodolar aquesta eina. També ho faria jo!

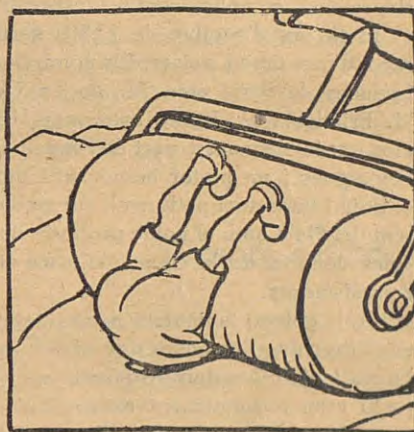
I del dit al fet. Sense pensar-s'hi gens ni mica, va anar cap al corró, li donà una empenta amb tota la seva força i es posà a córrer.

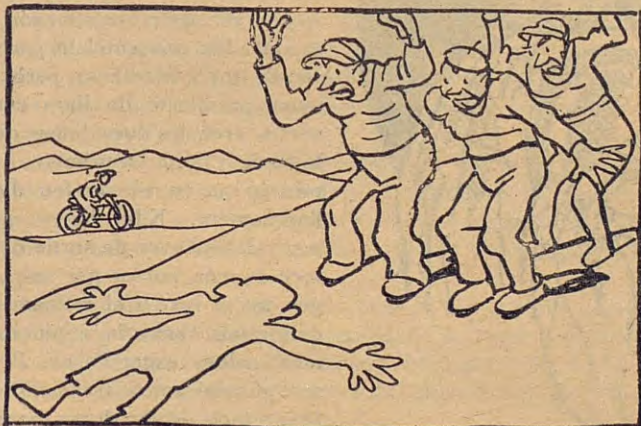
Mes com fos que en aquell indret la carretera feia baixada, immediatament la feixuga peça de pedra prengué una velocitat vertiginosa...

...emportant-se el nou operari — que pecava de massa innocent — i fent-li donar tal capbussó, que en el just temps de poder dir Jesus!...

...el corró li va passar pel damunt deixant-lo tot aixafat, de faisó que el pobre noi quedà més prim que un pa-per de fumar.

En tornar els treballadors es sorprengueren fortament de veure aquell noi *superficial* i es disposaren a tornar-li la vida. Però fou endebades!

Sortosament, un ciclista providencial aconseguí tornar el noi al seu primitiu estat i forma, pel mitjà de la xeringa d'inflar els neumàtics, plaçada en un lloc apropiat.

L A U

o les aventures d'un aprenent de pilot

per CARLES SOLDEVILA

El pintor Godin

(Continuació)

Riu amunt

A les postres d'aquell dinar a bord de «La Boudeuse», fragata de S. M. Lluís XV, va quedar convingut que En Lau

— i el Roig, puix que no podia pas traïr una amistat segellada per la desgràcia — s'agregarien a la comissió d'acadèmics i, cinc dies després, empendrien el viatge cap a l'interior.

Es clar que ni el Lau, ni menys el Roig eren contractats en qualitat de col·laboradors científics. No. La cosa que va seduir els comissionats francesos era la idea de posar al davant de llur escorta dos xicots nats en un país veí del llur i alhora ensinistrats en el tracte dels indis. D'altra banda, els coneixements d'En Lau en astronomia i en matemàtiques, tot i ésser força sumaris i aplicats només als afers de la navegació, no eren completament menyspreables.

El dia vint d'octubre de 1779, sortiren de Bons Aires a bord d'una petita goleta. Els comissionats de l'Acadèmia de Ciències de Paris eren M. de La Condamine, naturalista, M. Briolles i M. Biard, astrònoms, i M. Groul, geògraf. De més a més, formaven part de l'expedició un metge anomenat Semergues i un pintor anomenat Godin. Afegiu-hi En Lau i el Roig i tindreu el petit nucli europeu que remuntava el corrent del Plata amb el noble propòsit de completar en els pacífics dominis de la ciència la tasca dels descobridors i dels conquistadors.

En la goleta, tanmateix, anaven altres dues persones que si bé no tenien el mateix propòsit, no hi eren absolutament estranyes: Mme. Biard i la seva filla. Mme. Biard no havia volgut deixar partir tot sol al seu marit, ni havia tingut cor de deixar sola a la seva filla. Si bé no es feia la il·lusió de poder acompanyar a M. Biard en l'ardua exploració que havia decidit d'emprende amb els seus col·legues, creia possible d'instal·lar-se a Asunción i de tenir el consol de reunir-s'hi alguns cops durant els tres o quatre anys que havia de durar llur estada en aquelles latituds.

Mme. Biard tenia trenta set anys, per bé que la frescor del seu rostre la fes creure molt més jove. Era nascuda a Paris, on ocupava una situació distingida gràcies al prestigi del seu marit i a les seves virtuts que no eren escasses. Alta, ben plantada, amb uns ulls verdorencs que traspuaven energia i optimisme, exercia una mena de sobirania en mig d'aquell grup d'homes

voluntariament expatriats. El sol fet d'haver-se resolt a sacrificar les blandícies d'una existència tranquil·la i confortable, en ares d'un afecte familiar, havia causat una viva sensació a Paris, en el cercle de les seves amistats, qui més qui menys tarades d'escepticisme i de sibirisme.

La filla, Mlle. Alicia Biard, era una noia bonica, dins el mateix tipu de boniquesa que Mme. Biard, però el seu posat mancava d'aquella decisió i d'aquella generositat que feien el principal encís de la seva mare. Això, d'una banda, era atribuïble a la seva edat joveníssima, puix que tot just acabava de fer els disset anys, i d'altra banda a un bri de pedanteria que traspuava sovint en les seves observacions i en les seves dites. No es pot assegurar que hagués seguit a contra-cor els seus pares; els adorava. Tampoc fóra just de dir que els seus ulls deliciosos no s'obrien amb joia davant la novetat de les gents i dels paisatges... Però era una noieta que no s'abandonava mai: en les seves exclamacions d'admiració i de sorpresa hi havia alguna cosa que volia advertir com n'era de superior tot el que havia deixat a l'altra banda de l'Atlàntic, al seu Paris estimat.

No cal dir que En Lau i el Roig parlaren sovint del tarannà dels nous companys de viatge. Eren d'acord a apxeciar la simpatia de M. de La Condamine, el més expansiu de tots, el que més sovint venia a conversar amb ells. La finor i el tacte de M. Biard, els encisaven, tot i que gairebé no entenien un mot dels que deia. M. Briolles els semblava un personatge bonhomíus i tan enderiat amb l'astronomia que no l'interessava res del que s'esdevenia arran de terra. Per contra, el pintor M. Godin, no veia un ocell volant o un peix a flor d'aigua o un arbre estrany sobre la vora del riu, sense sentir

la pruija de copsar-lo amb el seus pinzells o els seus llàpïços. Alternativament indignat i entusiasmista, resultava un veritable energumen. Per fortuna, tots els seus companys el coneixien prou per no prendre seriosament els seus estirabots de desequilibrat. Quantes estones, Lau i el Roig havien de cuitar a amagar-se per riure-se'n a cor obert.

Cal dir les coses com són, i et i fet. Els dos catalans parlaven de tot i de tothom, però el tema predilecte de llurs converses eren les dues dames que hi havia a bord. La primera impressió que en reberen fou d'enlluernament. N'hi havia per menys? Acabaven de sortir d'un recó de món poblat per salvatges, tot el luxe i el refinament dels quals consistia a pintarse amb colors esgarriuosos. Passar, gairebé sense transició, de l'espectacle de les dones poiutes, veritables gallinàrcots mal coberts per un pellingot fastigós, a la contemplació de dues elegàncies de Paris, no era pas

Mme. Biard i la seva filla

Una cosa corrent, ni enraonada. Lau i el Roig varen trigar uns quants dies a poder mirar amb els ulls ben oberts a Mme. i a Mlle. Biard.

Tots dos sentien davant la mare un gran respecte, una quasi veneració. Però en el judici de la filla no podien posarse d'acord. Reconeixent l'un i l'altre que era bonica, el Roig no li perdonava la seva suficiència i la miqueta d'orgull amb què de tant en tant tractava de fer-los entendre alguna cosa.

— Què s'ha pensat aquesta llepa-fils? — deia el Roig mig de debò, mig de per riure. Que em parli a mi amb aquest tò, 'loat sia Déu! Sóc un pobre grumet que no sap un borrall de res. Però a tu, Lau, t'hauria de tractar d'una altra manera, vaua el món dolent. Ets fill de bona casa, tens estudis...

Lau solia defensar-la. Allò que el Roig creia que era un efecte de l'orgull, no era sinó l'estil corrent de les dames franceses. Si no fos la dificultat de l'idioma, segurament Mlle. Biard fóra més comunicativa amb ells...

— No em vinguis amb romanços — replicava el Roig que tenia en grau superlatiu i caràcter igualitari i franc dels homes de la nostra costa. — La mare ens entén tan poc com ella i tanmateix fa un altre posat quan vol dir-nos alguna cosa.

Lau seguia argumentant per justificar l'actitud de la noia, però interiorment cal confessar que es trobava una miqueta vexat i que sentia una creixent pruija d'obtenir, fos com fos, mitjançant alguna proesa o alguna feta enginyosa, un altre tracte de part d'ella.

La navegació pel riu Paraguai era molt lenta, tot i que el corrent del riu no era gaire fort. Travessaven un país de grans bosqueries entre les quals s'estenien aiguamolls d'on sortien grans vol d'agrins, bonics ocells de plomatge blanc i blau.

Lau era dins la cabina quan sentí la veu que anunciava l'arribada a Asunción, primitiva capital de la vasta província formada pels territoris colonitzats per Espanya des del Sur del Brasil i del Perú fins a l'Estret de Magallanes, des dels Andes fins a l'Atlàntic.

— Però realment som a Asunción? — demanà En Lau veient un aplec de casetes baixes, voltades de gran nombre de cabanes de palma.

Li digueren que sí. Encara el vaixell no havia acabat

d'amarrar, que ja el moll era plè d'un eixam d'indis i de mestitjos sumariament vestits i perfectament descalços. El Roig tractà d'entendre-s'hi; de primer no els entén perquè parlén talment baix que llurs paraules es perden; després, arriba a sentir-los i tampoc els entén: parlén guaraní.

Comença la expedició

No sense una repugnància molt forta, afegida a la pena de la separació, Mme. i Mlle. Biard varen restar instal·lades a Asunción, mentre la comissió començava els seus estudis, adreçant-se cap a les cascades de Cayendiyú.

Només en el moment del comiat, Alicia Biard aparegué amb tota la espontaneïtat d'una noia de disset anys. Després d'haver besat i abraçat repetidament al seu pare, amb llàgrimes als ulls, estrenyé efusivament la mà de tots els altres acadèmics i la del metge, el jove Dr. Semergues que durant el viatge l'havia festejada qui sap-lo, i la del pintor Godin...

— Veiam si ens dirà res — va rondinar el Roig tocant a Lau amb el colze.

Alicia no els oblidà: va somriure de bon grat, tot dient:

— *Bonne chance! Bon voyage!* (1)

— Vaja, val més això que res... — va a tornar a rondinar el Roig, però no podem dir que s'hagi excedit.

Lau, que es trobava posseït d'una torbació incomprendible, no va respondre.

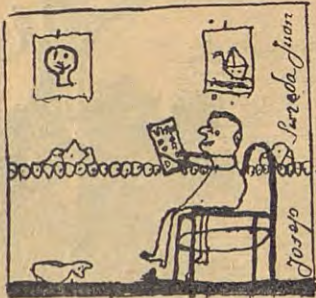
Mme. Biard va ésser molt més amable que la seva filla. Ella si que va atançar-se als dos catalans i va demostrar-los una benevolència decidida.

(1) Bona sort! Bon viatge!

(Continuarà)

Gran concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 109 — JOSEP SUREDA

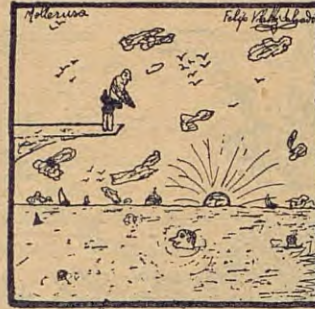
Tot llegint el VIROLET
passo els dies divertits
m'agrada molt en Cornet
i els seus ninots eixerits.

N.º 110 — JOSEP ROVIRA

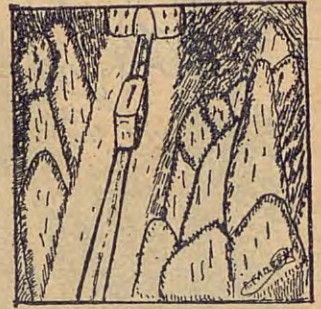
A mi m'agrada llegir
i passo molt bé l'estona
voltant la plaça del Pi,
que és molt bella i molt bufona

N.º 111 — FELIP VILALTA

Es molt bonic el nedar
prò de vegades no és massa
doncs et pots ben ofegar
si no portes cap carbassa

N.º 112 — RAMÓN FARRENY

Quant jo vaig a Monserrat
després de veure la Verge
me'n pujo al funicular
i contemplo bé el paisatge.

N.º 113 — ELENA GRAU

Em plau estar al llit
una cama damunt l'altra
tot llegint el VIROLET
que's molt simpàtic i amable.

N.º 114 — JORDI BONET

M'agrada fer de launera
per adobar un potet
i perquè mentres l'adobo
vaig llegint el VIROLET

N.º 115 — JOAN CANADELL

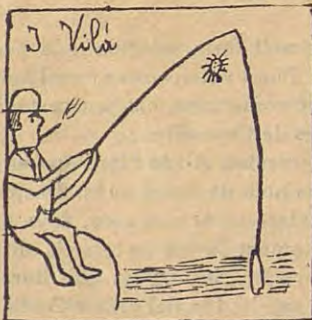
Si jo tingués molt diners
ço que més preferiria
seria fer tot el dia
tanta almoina com pogués.

N.º 116 — ELENA GRAU

M'agrada molt jugà a nines
per a fells-hi vestidets
i jugar amb les amigues
un cop els hi tinc tots fet

N.º 117 — ISIDRE VILE

A mi m'agrada pescar
a la riera de la vila
després em posso a berenar
i me'n torno desseguida.

N.º 118 — ANTONI CASADELLA

Els diumenges mati i tarda
jo me'n vaig cap a pescar
així vostè comprendrà
que's lo que a mi m'agrada.

N.º 119 — FRANCESC SERRA

L'ofici que més em pian
és l'ofici de jossar
perquè així pots viure amb pau
car, no sens cap cridaner

N.º 120 — JOSEP PUGÉ

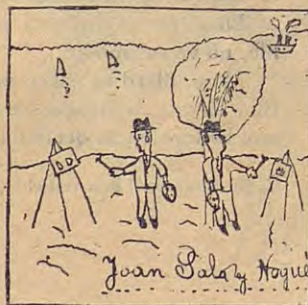
M'agrada molt fer excursions
és ço que més prefereixo
pnjant a dalt dels turons
moltíssim em diverteixo.

N.º 121 — SALVADOR MESTRES

VIROLET llegeixo
de bon dematí
i em divertixo
rodent-lo llegí

N.º 122 — JOAN SALA

Jo em dedico a pintar
i pintant passo molts dies
fent teles devora el mar
com si fos en Llaverias.

N.º 123 — ANTONI NEBOT

A mi m'agrada xiular
i així passo l'estona
al cim del nostre Montsant
ben aprop de Tarragona.

N.º 124 — LLUIS BUSQUETS

A mi m'agrada jugar
en el camp del Barcelona
i si xuto i faig molts gols
em donen una corona.

Rodolins incomplets

El cantiret de la Mercè

A l'ho a que el sol es pon

Tot llegint el VIROLET

De les mans li ha relliscat

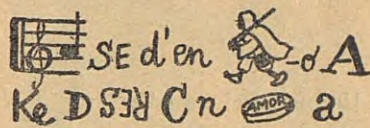
FRASE FETA

JEROGLIFIC

Aquest caçador, està esperant a vuit companys que són molt prop d'ell i no els veu. Veiam si vosaltres els sabeu veure.

ENTRETENIMENT

Solucions al número passat

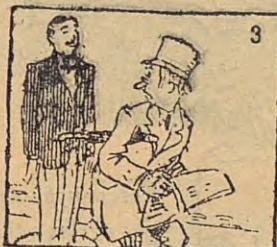
Rodolins incomplets: 1. La Mercè de bon matí, està fent randa al coixí. 2. En Sirera amb unes molles, li fa un xic de pessigolles. 3. I la broma han celebrada, amb una alegre abraçada. Jeroglific: Repicar i anar a la processó no pot ésser.

El senyor Ramon Brunet és un senyor molt distret

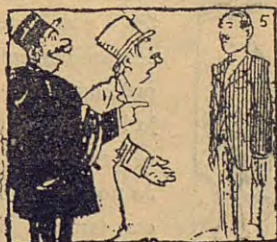
Duu el paraigua sota el braç i llegeix ço que fa el cas

En mirar cap en darrera l'home té un sust i s'esvera

Com que veu que algú el seguia ha cridat a un policia

El guarda li va advertir que allò era un maniqui

I el sastre quant hi anà li digué paraules fortes i pensà: — Si te l'emportes és que'l volies robà

(De Le Petit Illustré)

per SERRA MASSANA

Un camperol era felix
entre les cols i el sembradís.
Sols una cosa el molestava,
i és que una llebra pasturava
de ço que havia cultivat.
Com evitar eixa maldat?

Sort que passà el senyor Baró
i escoltà el plany del pobrissó.
— No t'amoïnís — li digué —
Ja de la llebra et lliuraré.

I organitzà una gran cacera
per agafar aquella *fera*
tan molesta per les cols
d'aquell i d'altres camperols
Set o vuit hores va costà,
sempre corrent ençà i enllà,
prò cap al fi de la jornada
ja la tenien agafada.
— Veus? — el Baró digué al pagès. —
Ja no tindràs de témer més.
car, tant les cols com el sembrat,
lliures estan de malvestat.

